

עמוס חץ
כברי מרץ 2007

עמוס חץ נולד 1933 בתל-אביב, ישראל. גדל בקרית חיים, בן-שמן, וקבוץ שפיים. בוגר בית הספר לאמנות "אבני", וסמינר הקיבוצים, שם נחשף לראשונה ללימוד התנועה אצל לוטה קריסטלר שהיתה תלמידתה של אלזה גינדלר.

לימוד התנועה וכתב תנועה אצל נועה אשכול היווה חוויית מפתח בהחלטתו לבחור בתנועה כיעודו.

באמצע שנות השישים הצטרף לצוות המורים בפקולטה למחול שבאקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים, אשר בה אף יסד את החוג לתנועה ולכתב תנועה שבראשו עמד עד לפרישתו.

1972 - ייסד את האנסמבל לריקוד "תנועות", איתו מופיע בישראל אירופה וארה"ב.
1989 - יזם והקים את "ריקודי חדר", פסטיבל לריקוד קאמרי, במסגרתו מופיעים רקדנים מישראל ואורחים מאירופה וארה"ב.
1991-2 - חבר במוסד ללמודים מתקדמים שבברלין.
1999 - פרס ירושלים עבור הישגיו בריקוד, חינוך, ובייסוד פסטיבל "ריקודי חדר",

פעיל כצייר וצלם
איורים: הזמיר - ה.כ.אנדרסן, א.רגלסון - עין הסוס
תערוכת קולאזים - בגלריה של סדנאות האומנים ירושלים, 1987
תשבצים - תערוכת צילומים הגלריה ע"ש מורל דרפולר בית הספר לצילום הדמיה ומוסיקה חדשה מוסררה, ירושלים, אפריל 2004

עמוס חץ מרבה להופיע ללמד ולהרצות בארץ ובאירופה.

"גשש בדואי, אף על פי כן, עדיין לא היה מתקשה, מן הסתם, לקרוא הכול גם מאפס שיירי

הדפוס המתבלים האלה והיה יודע בבהירות דברים כגון מי השניים, אם נחפזו או נזדחלו, איזהר מלקומיה יפיפיהם הלכו ודיברו בהתרגשות או אם לא היו אלא רק מפטירים כה וכה, ס ולא מן הנמנע שהיה יודע גם דברים כגון שתיקות, אם למשל הלכו ושתיקה ביניהם, ואולי גם היה מנחש לאן הלכו, אבל אין שום ספק שבו במקום היה יודע מיד כי מכאן הלכה היא, והוא הלך מכאן".

הציור הוא צל, הדורש את ההקשבה למגע המכחול בנייר, באמצעותו מתגלה הדימוי שמטיל את הצל והחבוי עמוק בפנים. זוהי פעולה גופנית נעלמת-נוכחת, שמגלה לנו שהציור הוא עקבותיה של תנועה.

התנועה היא הד, באה ונעלמת. העלמותה דורשת מהרקדן ומהצופה הקשבה לתהליך הדפסתה בתוך הגוף, על פניו, על הרצפה, על תקרה ועל הקירות מסביב, ואתם בא ומתגבש הזכרון.

כל אלה מבקשים שנטה אוזן להדפסות שקדמו לציור ולדימוים שעולים ממנו. אלו הם סימני דרך לתהליכים שנחשפים לעצמנו ולצופים כאחת.

עמוס:

בתערוכה אני מציג ספר אחד שבחרתי מתוך כחמשים ספרים. פורמט שאני מצייר בו מזה יותר משני עשורי שנים.

כל ספר עשוי מרצף של קטעים,, בכל קטע כמה דפים שנוצרו בזה אחר זה ברצף אחד שבו התחלה וסוף. במובן זה קרובים הספרים שלי לספרים שהכרנו בילדותנו כאשר ציירנו בפינת הדף דמות ובדיפדוף מהיר היתה נוצרת אשליה שהדמות נעה. אני אף מרגיש קירבה רבה לקליגרפיה של המזרח הרחוק, ואולי כאן קשר סמוי להיותי רקדן.

יעל:

בתערוכה הזו אני מציגה עבודות מן השנים האחרונות. ברובן אני משתמשת באספלט ובשמן על נייר בפורמטים שונים ובחלקן על בד קנווס. בעבודות יש ריתמוס דומה ובדרך שבה אני ניגשת לנייר ולבד על אף מרחקי הזמן של עשיתם שלפעמים הם ארוכים, אך תמיד יש קבוצת נירות הנעשית בו זמנית.

עם השנים נוצר דמיון גדול באופן שבו אני ניגשת למלאכת החיבור בתנועה ולדף הניר.

עמוס:

אני שמח שיעל הזמינה אותי להציג ביחד אתה. הצגת ציורי לצד ציוריה היא מעשה בו אני רואה קירבה רבה למה שאני מתגעגע לו בריקוד; קיום של יחידים עצמאיים זה לצד זה, ובכך כל אחד מאיר את השני ומואר באותה עת.